

Nhớ Thầy Lê Quan Nghĩa

Thầy Lê Quan Nghĩa dạy tôi môn Toán 3ème và 4ème année. Hôm nào vào lớp trông thấy mặt Thầy vui tươi thì bọn học trò biết là con sư tử của Thầy (Thầy gọi đùa con lai Pháp của Thầy là con sư tử) không có "quạu" Thầy và thế nào hôm đó bọn học trò cũng được Thầy kể chuyện vui.

Chuyện gà rút xương: Mỗi lần học trò bị Thầy kêu lên bảng để giải algèbre thì chỉ cần nghe mấy câu thiêu của Thầy phán ra là bọn học trò có thể biết được thành tích của mình.

-Hễ trò viết trúng équation thì Thầy la lên: Gà rô ti rút xương rồi đó!

-Giải được phần đầu équation thì Thầy la tiếp: Gà chấm muối tiêu rồi tụi bây ơi!

-Giải được trúng kết quả thì Thầy vỗ tay: Há họng ra tụi bây, coi chừng gà trên nóc nhà rút xuống.

-Nhưng nếu không giải được hết thì hãy nghe Thầy chửi: Ngu như con bò. Gà đã rô ti rút xương rồi, chấm sắn muối tiêu rồi mà bây không biết ăn.

Chuyện thằng Lợi, thằng Nghiêm: Lớp tôi có anh Lợi và anh Nghiêm. Lợi to con, cao nhất lớp, còn Nghiêm thì ngược lại, nhỏ con nhất lớp.

-Khi anh Lợi không thuộc bài thì Thầy nói: Thằng Nghiêm nó nhỏ thó, ốm o nó làm biếng thì phải, còn mày thì lớn đầu chổng ngồng mà cũng bắt chước làm biếng!

-Đến lượt anh Nghiêm không thuộc bài thì Thầy cũng nói: Thằng Lợi nó to lớn, ăn động nhiều rồi làm biếng thì phải, còn mày tí hon như vậy mà cũng bắt chước làm biếng!

Un Collégien de Mytho (Collège de Mytho 38-42)

.....

Trời sanh con gái vô duyên

... Giờ đây nhắc đến trường cũ tôi thấy lòng bồi hồi cảm động. Nhớ đến trường Nguyễn Đình Chiểu là nhớ đến bạn bè xưa, cả cuộc đời hồi thuở nhỏ, và không thể không nhớ đến các ông thầy cũ của mình, những ông thầy thật là đáng thương, đáng kính...

Thầy Nghĩa thích mấy thằng đực rựa nhưng hơi bất công với mấy chị. Vì là lớp hỗn hợp, nên hễ mỗi lần thầy rầy mấy chị thì cả bọn nam lẫn nữ đều nghe. Một hôm thầy bước vào lớp với vẻ giận dữ và hét to lên: "Trời sanh con gái vô duyên". Thật sự có gì là vô duyên đâu. Số là khi sắp hàng trước cửa lớp, chúng tôi đứng quay lưng về phía phòng giáo sư. Có lẽ vì chờ lâu nên vài chị quay lại phía sau xem thầy sắp đến chưa. Chỉ có vậy thôi mà thầy nổi trận lôi đình và trách cứ các chị vô duyên. Cứ chỉ quay đầu lại phía sau để nhìn xem thầy tới chưa là cử chỉ duyên dáng đáng thương hơn là đáng trách.

Nguyễn Thanh Liêm (Le Myre de Vilers 49-53).

.....

Học trò thương Thầy Nghĩa như một người cha hơi khó tính.

Thầy Nghĩa dạy Lý Hóa. Các anh chị còn nhớ chị Lê Thị Lan là ái nữ của Thầy không? Chị ngồi bàn kế chót. Một hôm Thầy hỏi một câu hơi khó, cả lớp im lặng, Thầy quay qua phía nam sinh: "Trò nào trả lời trúng tui gả con gái cho". Chắc trong nhóm học sinh giỏi cũng có người biết nhưng không dám đưa tay vì sợ bạn bè gọi là phò mã chẳng? Giờ ra chơi hôm đó, chị Lan than thở là "ông già" làm chị mắc cỡ và quê quá, muốn độn thổ.

Hôm khác, tôi không nhớ Thầy dạy bài gì mà khi lấy thí dụ, Thầy ẽnh cái bụng của mình và nói: "Nó bự như cái bụng của tui vậy nè". Nhìn điệu bộ của Thầy, cả lớp cười cái rần. Thầy nghiêm mặt: "Bộ tui là hề sao mấy người cười?". Cả lớp hoảng hồn nín khe. Vài tuần sau, Thầy vui, nói một câu tếu, cả lớp làm thinh không dám cười. Thầy hỏi: "Bộ tui giễu vô duyên lắm sao mấy người không cười?".

Thầy Nghĩa thương học trò như con và Thầy cũng quay học trò như quay đé, còn học trò thì thương Thầy như một người cha hơi khó tính chỉ muốn con cái học hành nên người. Năm sau đó, vừa đậu xong tú tài 2, chị Lan bị bệnh nặng (chị yếu tim) và qua đời. Vài người bạn chúng tôi tiễn đưa chị tới phần mộ phía sau chùa Vĩnh Tràng. Lúc tới chào Thầy để ra về, Thầy im lặng nhìn chúng tôi mà không nói một lời nào, cho mãi tới bây giờ tôi vẫn còn nhớ ánh mắt buồn bã tốt cùng của Thầy ngày hôm đó. Chị Lan là người con Thầy thương yêu nhất

nhà.

Lê Thị Hồng Châu (NĐC 51 - 57)